

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det andet punkt er, at man her har ramt et ømt punkt, simpelt hen fordi man rammer erhvervslivets muligheder for at skaffe sig billig risikovillig kapital. Jeg må erindre navnlig hr. Lykketoft om, at der er to love, som jeg tror har været de mest erhvervsvenlige love, dette folketing har lavet i mange år. Den ene er denne lov fra 1981, den anden var realrentebeskatningsloven, som fritog aktieudbytte for realrenteskat. Det er disse to love i kombination, der har bevirket bl.a., at det i dag er muligt for virksomheder – hvad det ikke var før 1982 – at skaffe sig billig risikovillig kapital.

Hvad angår den forargelse, jeg følte – og jeg er ked af, at vi skal drøfte spørgsmålet her, men det er hr. Lykketoft selv, der er begyndt på det – skyldes den spørgsmålet om, hvordan dette lovforslag forholder sig til det forlig, vi har indgået om skattereformen. Jeg må erindre hr. Lykketoft om, at der under reformdrøftelserne blev rejst spørgsmål om beskatning af kursgevinster, og beskatning af kursgevinster omfattede under vores første drøftelser – det var i hvert fald ønsket fra socialdemokratisk side – både kursgevinster på obligationer og på aktier. Regeringen afviste at drøfte spørgsmålet om kursgevinster på aktier, simpelt hen fordi det var noget, vi ikke ville være med til, og skulle man ændre den 3 års regel, ville der ikke blive noget forlig.

Nu kan det være et teoretisk problem, at man diskuterer en række emner. Der er emner, man går med til og laver aftaler om, og der er emner, man ikke laver aftaler om, fordi man ikke kan blive enige.

Hvad er så omfattet af forliget? Det kan man godt teoretisk diskutere, hvis man vil, men jeg er forarget over, at man, inden blækket endnu er tørt på alle disse love, rejser et spørgsmål, som man ved er centralt for regeringen, og som man ved at regeringen ikke under nogen omstændigheder vil gå med til. Jeg er bestemt ikke enig i hr. Lykketofts opfattelse af, hvad forliget dækker.

Som begrundelse anførte hr. Stavvad, at der er sket ændringer, og så nævner man hovedaktionærbeskatningen, og man nævner liberaliseringen. Endelig nævnte hr. Stavvad én ting, som jeg nu skal forbigå uden alt for mange ord, nemlig det lidt hånlige, at regeringen er forarget på grund af dette lovforslag, men ikke ville have været det, hvis der

var tale om sociale understøttelser. Det synes jeg ikke hr. Stavvad kan være bekendt. Den myte, at regeringen ikke interesserer sig for de mennesker, som får støtte gennem det velfærdssamfund, vi har herhjemme, er jo kun en skrøne, som hr. Stavvad kan bruge til indendørsbrug, men som han ikke behøver at bruge her i folketinget. For hvad er det, der har bevaret det velfærdssamfund, som faktisk var på vej ned i afgrunden i 1982? Efter ud-sagn fra en række uafhængige økonomer er det netop den politik, regeringen har ført. Hvorfor ikke holde sig til dette lovforslag og lade være med at være forarget over noget, som ikke kan danne grundlag for forargelse.

Hovedaktionærbeskatningsloven var en god lov, og det eneste, jeg fortryder med hensyn til den lov, er, at vi ikke gik så vidt, som man gik i Sverige, hvor man ophæver beskatningen, når hovedaktionæren sælger hele sit aktieselskab, for takket være den lov, som man lavede i Sverige, har Sverige ikke længere problemer med skatteflugt, og selv den beskedne statistik om skatteflugt, vi har herhjemme, hvor folk forsøger at unddrage sig at betale skatten, når de skal sælge deres selskaber, ved at rejse til udlandet, viser et markant fald fra det tidspunkt, da vi afskaffede den urimelige hovedaktionærbeskatning og i stedet fik en hovedaktionærbeskatning, der harmonerede med vores øvrige beskatningsregler.

Dernæst er der spørgsmålet om liberaliseringen. Det er mærkeligt at høre, at socialdemokratiet på den ene side ikke beklager sig over, at der er orden i økonomien, og at man udmærket godt kan forstå betydningen af et lavrentesamfund og betydningen af en fast kronekurspolitik og tydeligt hver eneste dag kan se de gode virkninger af disse centrale elementer i regeringens genopretningspolitik, men på den anden side ikke kan forstå – det kunne da ellers enhver bankmand forstå – at liberaliseringen er et naturligt led i fastkronekurspolitikken og i lavrentepolitikken. I øvrigt går liberaliseringen jo begge veje. Det er rigtigt, at der er danskere, der investerer i udenlandske aktieselskaber, men der er sandelig også udlændinge, der investerer i danske aktieselskaber,

I øvrigt er netop liberaliseringen et udmærket middel – og det er relevant for den lovgivning, vi diskuterer – til at holde danske